

HÍVOM A CSALÁDOKAT

Áprilisi levél

Kedves családjaink!

Kedves házas- és családcsoportok a plébániákon, egyesületekben, mozgalmakban és mindenütt!

Áprilisban van Húsvét, megváltásunk ünnepe. Minden vasárnap az Úr napja, számunkra nem csupán törvény biztosította heti pihenőnap, hanem az Egyház és a család-egyház életének középpontja. Tegyük a vasárnapot a családi élet megjelenítőjévé azzal is, hogy szívesen időzünk az ünnepi asztal körül, ahol gondját-örömét mindenki megosztja, és a másikért szorgoskodik.

Ki találta fel a vasárnapot? Mióta van vasárnap? A vasárnap, pontosabban a hét hetedik napja nem emberi találmány, ősidők óta, tőlünk függetlenül van, ránk vár, hiszen értünk van, mi kaptuk **ajándékba**. Csak mi, emberek kaptuk ezt az ajándékot, a természetben minden nap egyforma. A vasárnap lényegéhez tartozik objektivitása, az hogy nem mi emberek határoztuk meg, milyen legyen, mi legyen tartalma, s e tartalom hogyan fejeződjék ki. Nem tologathatjuk, nem helyezhetjük át, nem bánhatunk vele önkényesen. Ha a vasárnapot relatívvá tesszük, ha nem fogadjuk el a „hetedik napnak”, elrontjuk magunknak, elrontjuk másoknak, csorbítjuk értékét, szent voltát. „Ha ugyanis a vasárnapot megfosztanák eredeti tartalmától, és nem maradna benne megfelelő hely az imádságnak, a pihenésnek, a közösségnek és az örömegeknek, megeshet, hogy az ember olyan szűk horizontba zárul, hogy többé már nem képes látni az »eget«” tanítja II. János Pál pápa. (EE 82)

A vasárnap a nyugalom napja. A Teremtőre emlékeztet minket, aki „a hetedik napon megnyugodott minden munkától, amelyet végzett”.(Ter 2,2) Ezen a napon megpihenünk, nem loholunk dolgaink után, nem javainak szaporításán szorgoskodunk. A teremtés több, mint a való világ, kapcsolat a Teremtő és a teremtmény között, a vasárnap pedig több, mint pihenőnap. Aki a munka rabszolgája, s vasárnap csak azért pihen, hogy másnap újult erővel tovább robotolhasson, nem tud belépni a vasárnap ünnepébe. Szívét vasárnap is csak a munka, a hétköznapi jelen, az anyagiak foglalkoztatják, s nem nyílik meg előtte a természetfeletti távlat.

Számunkra a vasárnap „a hit különleges napja, a feltámadt Úr napja, amikor - mint hetenként ismétlődő valódi Húsvéton - megkapjuk a Szentlélek ajándékát.” (NMI 35) A Húsvét az idő misztériumának közepén foglal helyet, a vasárnap a hét középpontja, s ennek csúcspontja az Eucharisztia vasárnapi ünneplése. Egyedül, magányban, elzárkózva és mindenkitől eltávolodva, családunktól, barátainktól, közösségünktől elszakadva nem lehet ünnepelni. Ezért jó a vasárnapi misehallgatás. Tudatosítsuk, hogy nem vagyunk egyedül, sok ezer hasonló emberrel és közösséggel együtt lépünk be az ünnepbe, ízleljük meg a végső lakoma ízét. „Amikor Isten családjaként minden héten egybegyűlnek a keresztények az élet Igéjének és Kenyerének asztala körül, akkor a vasárnapi szentmise a szétszóródás ellen is felvértezi őket.” (NMI 36). Így **erősíti a vasárnap családi, baráti közösségünket.**

A vasárnap megelőlegezi a végső beteljesedés örömét, menyegzős asztalát, amikor majd újra eljön Krisztus, dicsőségben. „Isten zarándok népe Jézus húsvéti

misztériumát hirdetve, szentmiséről szentmisére halad előre Ország asztalához. (v.ö. KEK 1344)

A vasárnap tehát vár ránk, alkalmat ad arra, hogy kiemelkedjünk létünk szűkös keretéből, és közösségünk leszorult életviszonyai közül, s belekóstoljunk a természet feletti valóságba. Ehhez azonban arra van szükség, hogy ne korlátozzuk az ünneplést a szentmisén való részvételre. A család életében is legyen a hét csúcspontja az ünnepi ebéd, amelyen folytatódik az Úr napjának megünneplése. **A családi asztalnál a szentmise oltára kitágul**, körülüli a család és az Úr jelenlétében folytatja a lakomát. Az ilyen együttlétek alkalmával az egész család horizontja kiszélesedik, tovább látunk, mint a hétköznapokon. Időzzünk szívesen az ünnepi asztalnál, szenteljünk időt egymásra, élvezzük az idő szorításából való kilépésünket! Osszuk meg egymással a hét élményeit és adjunk egymásnak „útravalót” a következő hétre. Ha a vasárnapot megéltük, arra használtuk, hogy megszentelődjünk, más emberként térünk vissza a hétköznapokhoz. „A keresztények azzal is megszentelik a vasárnapot, ha családjukra és hozzátartozóikra fordítják figyelmüket, amire a hét többi napján nincs idő. A vasárnap a gondolkodás, a csend, a kultúra és a meditáció kedvező ideje, melyek segítik a bensőséges és keresztény élet növekedését.” (KEK 2186)

A vasárnap ránk vár, de nem kényszerít semmire. Alakítsuk magunk úgy, hogy a nyugalommal és a pihenéssel, az Eucharisztia ünneplésével, az időtlen egymásra figyeléssel, az örömmel családi, baráti közösségünkben megérintessen bennünket az öröklét szépsége. De ne csak a vasárnap várjon ránk, mi is várjunk rá, vágyakozzunk és készüljünk átélésére a hét folyamán, váljon belső igényünk az ünnepi együttlét, az ünnepi asztalnál elmondott közös ima.

Hol vétünk ma a vasárnap ellen? Mikor vonatkozik a 21. század vasárnapjaira az Ószövetségben elhangzott figyelmeztetés: „Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még a füstjét is utálom!... Nem tűröm együtt a bűnt és ünneplést!” (Iz 1,13)

Vannak-e családokban, közösségeitekben vasárnapi hagyományok? Milyen értékeket hordoznak ezek? Törekedtek-e arra, hogy ne csak külsőségeiben üljétek meg a vasárnapokat? Fel tudjátok-e használni a vasárnapot a generációk közötti távolságok csökkentésére? Lehet-e az értékes szórakozással is pihenni? Mit kellene tenni azért, hogy vasárnapokon kevesebb legyen a háziasszonyok terhe, és több időt fordíthassanak a családtagokkal való bensőséges együttlétre?

Beszélgessetek, gondolkozzatok és legyetek a világban jellé azzal, ahogy a vasárnapot megszentelitek!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet
elnöke